

На третото залепи плеснища и го изпрати да дири на четири крака първия си другарь на земята.

Следъ това отмина съ лека победоносна усмивка.

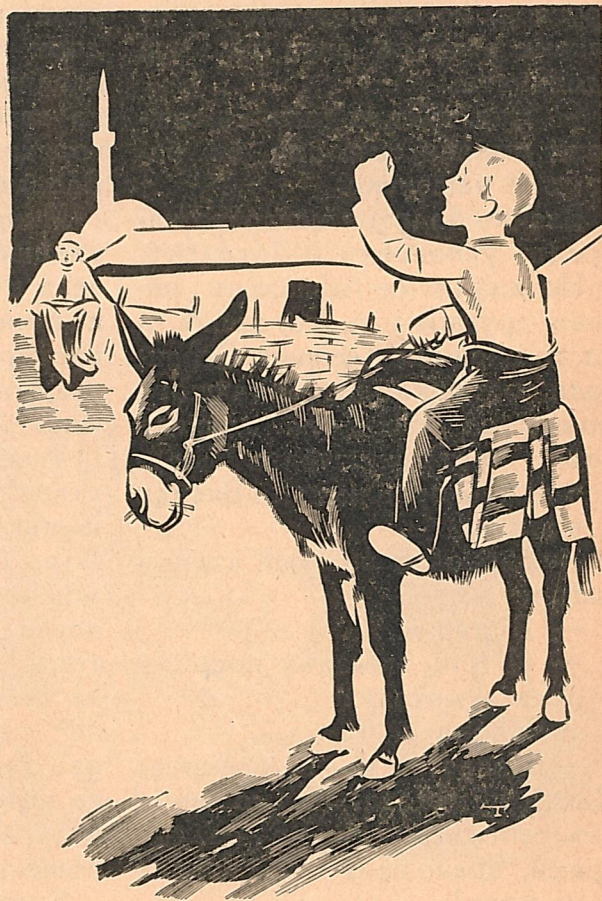
Въ дома на даскала му дадоха магарето, за да го отведе на чешмата. Василь грижливо изчисти и вчеса добичето, нахрани го съ слама, сложи му самаря, подкара го къмъ чешмата. Ала въ сърдцето му още горѣше обидата. Той съжяляваше, че не е отговорилъ на турчетата нѣщо, което да ги оскърби, тъй както тѣ го бѣха обидили заради бедността му. И той намисли: ще мине край кѣшитѣ имъ, посрѣдъ турската махала, яхналъ на магаре.

Нѣщо нечуваво за ония робски времена. И нека смѣе нѣкой да го закачи нѣщо.

Безъ да му мисли много, Василь яхна тържествено магарето и мина изъ всички улички на турската махала. Задъ стоборитѣ надничаха смаяни кадъни, уплашени турчета. До тогава не

бѣха виждали подобна дързостъ отъ българинъ.

Върху единъ плетъ седѣше най-заядливото отъ тритѣ турчета. Василь поспрѣ магарето предъ него и му каза:

— Ти имашъ ли магаре?

— Нѣмамъ.

— Азъ пѣкъ имамъ. Искашъ ли да се качишъ и ти?